

PERS OVER DIE STUMME SERENADE

Scroll down for English
Scroll nach unten für Deutsch.

De Telegraaf *****

ma 04 aug 2014, 10:00

Gelders festival omvat ruim 75 concerten en voorstellingen

Muziekzomer brengt vrolijke 'Serenade'

door Thiemo Wind

FESTIVAL - Stond NJO vroeger voor Nationaal Jeugd Orkest, tegenwoordig vaart onder deze viag een internationale muziekacademie annex festival. Elke zomer komen getalenteerde jonge musici naar Gelderland om zich op diverse terreinen in hun vak te bewamen. Een operaproductie behoort tot de vaste ingrediënten van deze Muziekzomer. Dit jaar is het opnieuw raak.

De voorstelling van vorig jaar staat nog in het geheugen gegrift. Toen kreeg *Le nozze di Figaro* van Mozart een beeldschone enscenering in Radio Kootwijk. Deze keer is voor een onbekend werk gekozen, de operette *Die stumme Serenade* (1951) van Erich Korngold.

Ook nu heeft het festival weer een ideale locatie gevonden, Luxor Live in Arnhem. De voormalige bioscoop doet tegenwoordig dienst als poptempel en neemt voor de gelegenheid de gedaante aan van een café uit de jaren dertig, maar dan zonder hinderlijke rook.

Foto: COCO DUIVENVOORDE

Vanaf het podium steekt een catwalk diep de zaal in. Aan het uiteinde ervan, schuin onder het balkon voor de bar, speelt een orkestje dat uit niet meer dan acht musici bestaat. De bezoekers mogen plaatsnemen aan ronde tafeltjes en desgewenst een drankje nuttigen. De personages gebruiken de hele ruimte als speelvlak. Zo zit iedereen er met de neus bovenop. Door de gekozen vorm is de zaalcapaciteit beperkt, maar wegens de grote belangstelling zijn al extra voorstellingen ingelast.

Het verhaaltje is zo kolderiek als maar mogelijk in een operette. De modeontwerper Andrea Coclé is heimelijk verliefd op de actrice Silvia Lombardi en heeft haar een nachtelijke serenade gebracht, in stilte, omdat niemand van zijn gevoelens mag weten. Lombardi beweert in haar slaapkamer bezoek te hebben gehad van een manlijke indringer. Haar verloofde, tevens minister-president, vindt onder zijn eigen bed een bom. Hoewel Coclé niet de dader is, besluit hij beide misdaden op te biechten. Hij verdwijnt in het gevang, wordt ter dood veroordeeld en na allerhande verwickelingen belanden de actrice en modewerper zowaar in elkaars armen.

Dialogen

Korngold, een Oostenrijker die in Hollywood naam maakte als filmcomponist, heeft er gewiekste noten voor geschreven. Spijtig is wel dat er relatief weinig wordt gezongen. Gesproken dialogen voeren de boventoon, vaak ondersteund door instrumentale begeleiding. Desondanks valt er genoeg te beleven. Scènes volgen elkaar in rap tempo op, de spanning verslapt geen moment. Marc Krone tekent voor een smaakvolle regie met subtiel aangezette humor, waardoor deze geestige voorstelling nergens tussen de schuifdeuren belandt. Als theater is het dik in orde.

De zangers zijn nog in opleiding, zij komen van de Dutch National Opera Academy en leveren zonder uitzondering goede prestaties. Zo geeft de sopraan Charlotte Janssen bevallig inhoud aan de rol van Silvia Lombardi, vooral als zij niet hoeft te forceren. Emmanuel Franco (Coclé) is gezegend met een pracht van een bariton, die in de voordracht nog wat meer losheid kan gebruiken. Voor de meeste rollen staat een dubbele cast klaar. De zangers worden voorbeeldig ondersteund door het orkestje onder leiding van Etienne Siebens. De fluitiste heeft enkele briljante solo's. Van harte aanbevolen.

Voorstellingen t/m 10 augustus. De Muziekzomer Gelderland duurt tot 17 augustus en omvat meer dan 75 concerten en voorstellingen. Info: www.muziekzomer.nl.

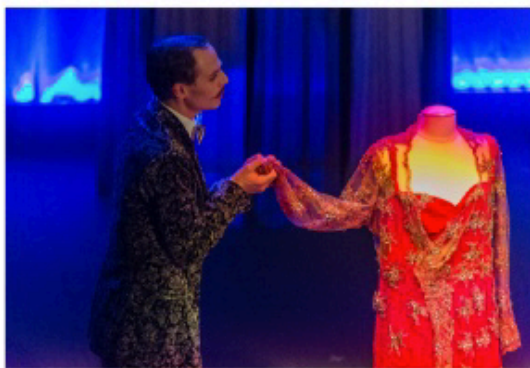
**** (5)

Die Stumme Serenade: vergeten pareltje schittert zoals het bedoeld was

Klassiek stuk van Erich Korngold komt tot leven

Harold Broedelet 4 augustus 2014

deel / embed

© Bernard Bodt

© Bernard Bodt

Al meer dan 50 jaar stelt het NJO talentvolle aankomende beroepsmuzikanten in de gelegenheid hun samenspel te trainen. Tijdens de NJO Muziekzomer worden in Gelderland ieder jaar diverse klassieke voorstellingen gegeven. Laagdrempelig en van hoge kwaliteit. Dit jaar wordt onder andere het stuk 'Die Stumme Serenade' opgevoerd: een bijna vergeten meesterwerk van componist Erich Korngold. Het liep storm!

Luxor Live staat deze gehele week in het teken van dit bijzondere werk

Is het opera? Of is het operette? Of misschien zelfs revue? De Duitse componist Erich Korngold schreef **Die Stumme Serenade** met een bedoeling die voor velen niet te begrijpen valt. Na de Tweede Wereldoorlog begon hij met schrijven en pas in 1951 zette hij de laatste punt in het stuk. Bij de eerste voorstelling in 1954 in Dortmund kreeg het werk negatieve kritiek. Critici plaatsten het in bepaalde hokjes, terwijl het publiek niet meer in politiek-satirische operettes was geïnteresseerd.

Daar is nu verandering in gekomen door de uitvoering van het Nederlands Jeugd Orkest en de Dutch National Opera Academy. Regisseur Marc Krone van DNOA: "Toen ik het libretto (het volledige 'script' van een opera of operette, hb) vond, bleek het een dik pak papier te zijn. Het is een enorm verhaal, met veel personages. Eigenlijk te lang om het publiek te boeien." Puristen beschouwen het als vloeken in de kerk, maar DNOA en NJO waagden zich toch aan een eigen, kortere interpretatie. Bij hoge uitzondering werd officieel toestemming hiervoor gegeven, ook al wordt de oorspronkelijke verhaallijn gevolgd.

© Bernard Bodt

De artdecostijl van **Luxor Live** blijkt de ideale setting voor *Die Stumme Serenade*. Het publiek zit niet in de klassieke opstelling, maar aan sfeervol verlichte tafeltjes met daar tussenin een catwalk en het huiskamerorkest. Het verhaal speelt zich af in het Napels van begin vorige eeuw. Modekoning Andrea Coclé (gespeeld door Clément Dionet) runt een modehuis. Mannequins showen zijn prachtige creaties op de catwalk.

Maar voor één vrouw heeft hij een zwak: de steractrice Silvia Lombardi (gespeeld door Zinzi Frohwein). Als de diva haar verpletterende entree maakt, doemt ook het probleem op. Lombardi beweert in haar slaap te zijn beslopen door een onbekende man. De rapen zijn gaar! Politiechef Caretto (acteur: Vincent Spoeltman) heeft echter al snel een verdachte te pakken: Coclé. Dat het politieonderzoek aan alle kanten rammelt, wordt op luchtige wijze weggewuifd.

Als Caretto ook wordt geconfronteerd met een mislukte moordaanslag op premier Lugarini (tevens verloofde van Lombardi) weet hij even niet hoe hij dit moet oplossen. Dan is daar bisschop Orsenigo die hem meedeelt dat de jarige koning van Napels bereid is de dader van de moordaanslag gratie te verlenen, als verjaardagscadeau. De gewiekste speurder weet het ineens: als Coclé ook deze misdaad - en zijn gevoelens voor Lombardi - bekend, is alles opgelost en kan de modeontwerper vrijuit. Als bonus eist Coclé een laatste avondmaal met zijn stille geliefde Lombardi.

De koning sterft echter zodat de gratie niet kan worden uitgevoerd, maar het volk heeft Coclé na zijn bekentenis omarmd en wil hem als premier in plaats van Lugarini. En zo wordt Coclé van de galg gered. Regeren vindt hij echter maar niets, maar het lot redt hem alweer. Ineens verschijnt de werkelijke dader van de moordaanslag, een revolutionair. Coclé ruikt zijn kans en biedt hem zijn ministerszetel aan. Iedereen blij. Het plot krijgt alweer een verrassende wending als Silvia slaapwandeland binnenkomt. Ze blijkt alles te hebben gedroomd en wordt wakker gekust door Coclé. Na veel omwegen hebben de geliefden elkaar eindelijk gevonden.

(c) Bernard Bodt Photography

© Bernard Bodt

Erich Korngold maakt in *Die stumme Serenade* de politiek en justitie belachelijk, maar het publiek was niet meer in dit thema geïnteresseerd. Toch zit het stuk vol met humor en bombast. Om dit goed te kunnen opvoeren én om de aandacht van de toeschouwers erbij te houden, moest wel *out of the box* worden gedacht. Het **NJO** en de **DNOA** hebben dit aangedurfd en zijn erin geslaagd het werk die glans te geven die het verdient.

NJO-musici koppelen talent aan goede présence

Flexibiliteit vraagt het NJO van de jonge operazangers die meewerken aan *Die stumme Serenade* (1951). In deze curieuze mengeling van revue, filmmuziek en operette laat componist Erich Korngold de zangers meer spreken dan zingen. Dat vraagt om acteertalent én affiniteit met lichte muziek.

Zeer goed getroffen is de setting waarin *Die stumme Serenade* zaterdag in Arnhem in première ging: Luxor Live, van oorsprong een filmtheatertje in jugendstil, biedt het perfecte decor voor koddig muziekcabaret met jarendertigkostuums. De fonkelende lampjes in het plafond gloeien instemmend mee met de partituur.

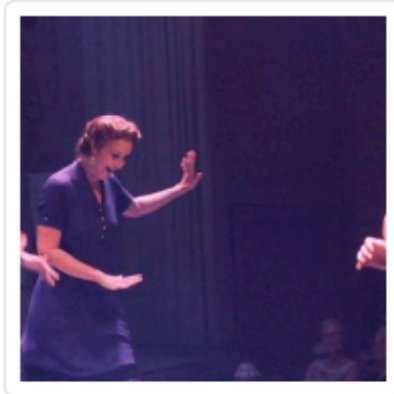
Regisseur Marc Krone laat de jonge zangers van Dutch National Opera Academy effectief want bloedserieus schmieren. De lappen Duitse tekst worden adequaat behandeld. Toch komt de voorstelling vooral tot leven wanneer het pittige muzikensemble onder leiding van Etienne Siebens de smeulige Broadway-melodieën weer inzet.

De valselijk van een aanslag beschuldigde kleermaker Coclé wordt door bariton Emmanuel Franco met humoristisch gelaat en fraai timbre neergezet – al mag hij in dit repertoire zijn stem met nog meer boter insmeren. Bariton Vincent Spoeltman heeft als politiechef een hoofdrol, maar je gunt hem meer zang dan die ene korte aria.

Sopraan Charlotte Janssen regeert in *Die stumme Serenade* als de begeerde diva-actrice met zweele boezem. Haar rol vergt operatechniek in hoge noten en komische toneeltiming in eindeloze dialogen. Ze slaagt op beide fronten.

[Floris Don](#)

RECENSIE: Korngold - Die stumme Serenade

© Flip Franssen

Arnhem, 3 augustus 2014

DNOA / NJO 'Die stumme Serenade': "das beste Stück"

De Dutch National Opera Academy en het NJO hebben hun handen ineen geslagen voor 'Die stumme Serenade' van Korngold. De "komedie met muziek" wordt opgevoerd in het kader van de NJO Muziekszomer Gelderland en is een echte aanrader! Ga dat zien!

'Die stumme Serenade' is een verwaarloosd juweel uit de opera- en operetteliteratuur. Erich Korngold (1897-1957) was begonnen aan de komedie in 1946 in Amerika. Hij was in 1934 van Wenen naar Amerika gegaan en daar gebleven aangezien de situatie voor de Joodse componist in Europa te gevaarlijk was geworden. In 1949 kwam hij terug naar Wenen en de eerste uitvoering van 'Die stumme Serenade' was in 1951 voor de Weense radio. Het werk houdt het midden tussen opera, operette, musical en Berlijns Cabaret uit de jaren 20 en 30 en de lichte muziek is aanstekelijk, maar daagt ook uit door de interessante melodische en harmonische ideeën. De komedie raakte na de eerste geënceneerde opvoering in Dortmund in 1954 echter in de vergetelheid.

In het kader van de NJO Muziekszomer Gelderland biedt het Luxor Live in Arnhem een podium voor 'Die stumme Serenade'. Of beter gezegd een catwalk, want het publiek bevindt zich aan tafeltjes rondom een platform dat de nostalgisch aangeklede zaal inloopt. De bezoekers worden in deze originele opstelling deelgenoot gemaakt van een geheime kus, een opwindende liefde, een eventuele ontvoering, een nachtelijke serenade, een mogelijke bomaanslag en de Parijse mode in Napels anno 1820 in 'Die stumme Serenade'. De schitterende kostuums van de jaren dertig werden ontworpen door **Marrit van der Burgt** en voor deze outfits werden zo te zien kosten noch moeite gespaard. **Alex Brok** creëert met zijn geraffineerde belichting de sferen en overgangen zoals altijd uitmuntend. Regisseur **Marc Krone** toonde met zijn encenering van 'Die lustige Witwe' al dat hij een feilloos gevoel heeft voor het lichte genre en ook in 'Die stumme Serenade' voert hij een eersteklas regie. Krone haalt het beste uit de zangers, laat ze de hele zaal bespelen en bezingen en weet hun opkomsten uitstekend te benutten.

De acht jonge en enthousiaste zangers van de Dutch National Opera Academy (DNOA) leveren allen een topprestatie. Zij acteren met spontaniteit, dansen kostelijk en zingen het genre met klasse. De Nederlandse sopraan **Zinzi Frohwein** liet bij het IVC al horen dat zij gevoel heeft voor deze muziekstijl en portretteert hier de actrice Silvia Lombardi in al haar facetten volmaakt. Ook de Franse bariton **Clément Dionet** is als de couturier Andrea Coclé helemaal in zijn element. Overigens zijn de dialogen inventief bewerkt, zodat er slechts drie acteurs nodig zijn in plaats van negen.

Het achtkoppige kamerorkest van het NJO (Nationaal Jeugd Orkest) staat onder leiding van de Vlaamse dirigent **Etienne Siebens**. Siebens heeft de lastige taak om met zijn rug naar de zangers te dirigeren, maar weet het geheel voortreffelijk te coördineren. De musici slagen erin de atmosfeer op te roepen van operette en jaren twintig revueliederden en overrompelen de luisteraar met de uitbundige sprongen en zuchtende glissandi van Korngold.

DNOA heeft lange tijd het idee gehad dat de zangstudenten slechts geschikt zijn voor Mozart-opera's – avondvullende 'Le Nozze di Figaro' (2013), 'La Finta Gardiniera' (2012), 'La Clemenza di Tito' (2010), 'Cosi fan tutte' (2009) en 'Don Giovanni' (2008) – waarbij men na de eerste aria van de student al weet hoe het de rest van de avond gaat klinken. Maar het zijn deze producties als 'Die stumme Serenade', die het uiterste van de zangers vragen en waarin een operaopleiding op haar best optreedt! Er waren zes voorstellingen van 'Die stumme Serenade' in Arnhem aangekondigd, maar vanwege de stormloop op kaarten zijn er zelfs nog twee extra voorstellingen. Ga dat zien!

Erich Wolfgang Korngold en de weemoed

Kwijmelodieën en slappe grappen: het genre van de operette staat in een kwade reuk. Des te verrassender is het dat een plukje jongelui een voorstelling maakt die van begin tot eind amuseert. *Die stumme Serenade* heet het wuft-melancholieke stuk van Erich Wolfgang Korngold, dat zaterdag in de Arnhemse popzaal Luxor Live z'n Nederlandse première kreeg.

Dat we met Korngolds 'muzikale komedie' uit 1950 kennis kunnen maken, danken we aan de gisse programmeurs van de NJO Muziekgroep Gelderland. Achter de afkorting NJO ging ooit het Nationaal Jeugd Orkest schuil. Tegenwoordig presenteert de organisatie zichzelf als de Nederlandse Orkest- en Ensemble-Academie.

Elke zomer lokt het NJO aanstormende professionals uit binnen- en buitenland naar de Gelderse bossen. Orkestmuziek, barokmuziek, hedendaagse klanken: op hoog niveau wordt gevild aan samenspel en stijl. Sinds Reinbert de Leeuw er in 2001 nieuw leven in blies, kwamen vermaarde componisten als Sofia Goebajdoelina en John Adams de voortgang persoonlijk inspecteren.

Onder leiding van dirigent Etienne Siebens stortten de jeugdige musici zich op de smeuge melodieën van Korngold. Siebens, die in het afgelopen Holland Festival de noten van Martijn Paddings opera *Laika* glans gaf, bleek ook te beschikken over een fijn afgestemde operetteantenne. Hij verrichte wonderen met de klein bezette partituur van *Die stumme Serenade* ('de stille serenade').

Acht muzikanten, meer had hij niet nodig om een wereld op te roepen van weemoed en verlangen. Het muzikale genot kon schuilen in een secuur gedrapeerde fluitmelodie, of in een celesta die met z'n tinkelklank een broeierig strijkersakkoord omzoomde.

Korngold (1897-1957) was een Weens wonderkind dat in de jaren 1930 naar Hollywood trok. Hij pionierde er in de filmmuziek en scoorde een Oscar met *The Adventures of Robin Hood*. Na de oorlog wilde hij terug naar Europa, maar Wenen was Wenen niet meer. In *Die stumme Serenade*, oorspronkelijk gedacht voor Broadway, schreef hij de melancholie van zich af.

Luchtig verhaal: hoe de modeontwerper Andrea Coclé in 19de-eeuws Napels verliefd wordt op de maîtresse van de premier. Hij belandt in de bak, maar schopt het na een revolutie zelf tot minister-president.

De zangers in Arnhem werden geleverd door de Dutch National Opera Academy, een masteropleiding waarin de conservatoria van Den Haag en Amsterdam hun krachten bundelen. In twee casts maakten de aankomende solisten kennis met het netelige operettevak: niet alleen zingen maar ook spreken, naast acteren ook dansen, en dat alles op muziek die maar een haarbreedte verwijderd ligt van snotterig sentiment.

Het Duits rolde niet accentloos uit elke keel. Aan sommige acteerprestaties kan worden geschaafd. Toch zette de Mexicaanse bariton Emmanuel Franco een grappige couturier neer. Als zijn assistente Louise zong en danste de Nederlands-Iraanse sopraan Lilian Faharani met flair. Silvia Lombardi, de maîtresse, profiteerde vocaal en theatraal van sopraan Charlotte Janssen.

Voor zijn onderhoudende, detailrijke regie liet Marc Krone Luxor Live ombouwen tot een variététheater uit de jaren '30, compleet met tafeltjes, stoeltjes en champagne. Kledingontwerpster Marrit van der Burgt leefde zich uit in bijpassende mode. Te lachen viel er vooral om de gedrongen acteur Ali Cifteci, een routinier die in zijn dubbelrol van premier en anarchist de decolletés op ooghoogte zag passeren.

★★★★☆

Erich Wolfgang Korngold: Die stumme Serenade. Regie: Marc Krone. NJO en Dutch National Opera Academy o.l.v. Etienne Siebens. Arnhem, Luxor Live, 2/8. Voorstellingen t/m 10/8, muziekgroep.nl.

Hauptmenü

- [Start](#)
- [Beiträge](#)
- [Suche](#)
- [Sektionen](#)
- [Archiv](#)
- [Weblinks](#)

Online

Es sind 9 Besucher und 0 _MEMBER0 online..

[Anmeldung](#)

Sprachen

Sprache auswählen:

[Erste Operette bei Young Euro Classic begeisterte das Publikum](#)

geschrieben von: Redaktion am 14.08.2014, 10:42 Uhr
[paperpress508](#)

Am gestrigen Mittwoch stand bei Young Euro Classic eine Premiere auf dem Programm. Erstmals wurde eine Operette - „mit Hollywoodflair“ - aufgeführt: „Die stumme Serenade“ von Erich Wolfgang Korngold aus dem Jahr 1950. Und um es gleich vorwegzunehmen, es war einer der größten musikalischen Höhepunkte des diesjährigen Festivals.

Dietmar Schwarz, der Intendant der Deutschen Oper Berlin, stimm-te als Pate des Abends das Publikum auf das Stück ein. Er freute sich, ein so volles Haus vor sich zu haben und klärte die Gäste im Admiralspalast darüber auf, dass der 1897 in Brünn geborene Erich Wolfgang Korngold zu vielen Hollywoodfilmen der 30er Jahre die Filmmusik geschrieben habe. Dazu gehörte u.a. Max Reinhardts „Ein Sommernachtstraum“ aus dem Jahr 1935. Reinhardt holte Korngold 1934 nach Hollywood. Für die Filmmusik zu „Die Abenteuer des Robin Hood“ aus dem Jahr 1938 erhielt Korngold sogar einen Oscar. Insgesamt schrieb der österreichische Komponist mit jüdischen Wurzeln zwischen 1935 und 1946 die Musik für 19 Filme. Ab 1946 wandte er sich dann aber wieder der klassischen Orchestermusik zu.

So erfolgreich wie mit seinen Filmmusikkompositionen war Erich Wolfgang Korngold mit dieser Musik jedoch nicht. Seine Musik wurde oft mit starker Kritik bedacht, vielfach auch nicht beachtet und geriet zunehmend in Vergessenheit. 1957 starb Korngold in Los Angeles. Auf seiner Grabplatte findet man das Notenzitat „Glück, das mir verblieb“ aus seiner berühmten Oper „Die tote Stadt“.

Dietmar Schwarz bedankte sich deshalb auch sehr herzlich beim achtköpfigen niederländischen NJO Sinfonietta Ensemble und der Dutch National Opera Academy für das „Entdeckertum“ und die Aufführung der Korngoldschen Operette „Die stumme Serenade“, die erstmals 2007 in München zum 50. Todestag des Komponisten wieder erklang.

Die turbulente Handlung spielt im Neapel von 1820. Die berühmte Schauspielerin Silvia Lombardi wird von einem Eindringling überrascht, der sie zu küssen versucht.

Zur gleichen Zeit wird nebenan im Zimmer ihres Geliebten, dem Ministerpräsidenten Lugarini, eine Bombe entdeckt. Als Tat-verdächtiger wird der Modedesigner Andrea Coclé verhaftet, der sehr verliebt in seine Kundin Silvia Lombardi ist. Im Verhör beim Polizeipräsidenten gibt Andrea zu, im Garten der Schauspielerin gewesen zu sein, aber nur, um seiner Angebeteten „eine stumme Serenade“ zu Gehör zu bringen.

Ein Pater überbringt derweil die Nachricht, dass der König von Neapel einen verurteilten Mörder begnadigen wolle. Daraufhin willigt der Schneider in den Plan des Polizeipräsidenten ein, das Bombenattentat zu gestehen, in der Hoffnung gleich darauf begnadigt zu werden. Doch der König stirbt, bevor er die Begnadigung unterschreiben kann. Doch die tragische Situation löst sich durch mehrere überraschende Wendungen auf: Zuerst stürzt das empörte Volk den verhassten Ministerpräsidenten Lugarini, um den Kopf des Schneiders zu retten. Dann meldet sich der wirkliche Attentäter und erhebt Anspruch auf den Posten des Ministerpräsidenten, und so kann der Schneider endlich mit seiner angebeteten Silvia ein Happy-End der Liebe feiern.

Die niederländische Sopranistin Charlotte Janssen, die die Silvia Lombardi verkörperte, überzeugte mit ihrem eindrucksvollen Stimmtimbre. Im Duett mit dem mexikanischen Bariton Emmanuel Franco als Modedesigner Andrea Coclé rührte sie mit emotionalen Melodien Teile des Publikums sogar zu Tränen.

Großartige Sangeskünste zeigten auch Merlijn Runia, Lilian Farahani, Wendeline van Houten und Saskia Voorbach als Mannequins. Und auch der Bass-Bariton Vincent Spoelmann als Polizeipräsident Caretto überzeugte auf ganzer Linie.

Die musikalische und gesangliche Vielfalt reichte von schmissigen, koketten Melodien bis hin zur sentimental und sanften Melodik. Die acht jungen Musikerinnen und Musiker des NJO Sinfonietta Ensembles unter der Leitung von Etienne Siebens brillierten instrumental und trugen zu einer überaus gelungenen Aufführung der „stummen Serenade“ bei.

Dieser Operettenabend bei Young Euro Classic hatte wahrlich Hollywood-Flair, geprägt von beeindruckenden Stimmen und mitreißender Musik. Aber auch die schauspielerische Leistung der Mitwirkenden war großartig wie auch die tollen Kostüme und das schlichte aber passende Bühnenbild.

Eine junge Frau aus dem Publikum meinte am Ende beim Rausgehen: „Das war das Beste, was ich bisher bei Young Euro Classic erlebt habe.“

Zusammenstellung: Chris Landmann